

Tilgivelse er liv i glæde og fastholdelse i kærlighed

Guds tilgivelse er frisættende, den er livgivende. Hans tilgivelse er noget andet end den blotte og bare glemsel, altså den, hvor man siger: "Glem det"!

Det er ikke en livgivende tilgivelse, der nøjes med at sige: glem det. Det er ikke sådan, vor Herre tilgiver sit menneske.

Jesus spørger Peter, om han elsker ham, altså Jesus. Spørgsmålet falder efter Jesu død og opstandelse og altså efter, at Peter har fornægtet ethvert kendskab til Jesus.

For Jesus er der aldrig ligegyldighed, han slipper ikke bare sit menneske og siger: "Nu kan du gøre, hvad du vil". Nej, han siger: "Vogt mine får"! Der er brug for dig, du tages fuldt og helt med ind i Guds rige, og så sættes du foran din opgave.

Peter tilgives fuldt og helt, og så får han at høre, at han ikke længere er fri til at bestemme sine egne veje: "Når du bliver gammel, skal du strække dine arme ud, og en anden skal binde op om dig, og du skal føre dig hen, hvor du ikke vil".

Her hører Peter, at han også skal komme til at lide martyrdøden. Og så siger Jesus sidste gang til Peter: "Følg mig"!

Jesu tilgivelse er selve Guds tilgivelse, den rummer ordet om, at der er brug for dig. Han tilgiver ikke halvt, men helt. Han glemmer ikke blot det gamle, men han giver nyt at gøre.

Og således hænger kors og opstandelse også sammen: Korset er, at Gud tager vores skyld på sig og sletter det gamle ud. Opstandelsen er, at Gud tager til orde igen, han giver os opgaver og skaber nyt, at han gør alting nyt.

Og når et menneske oplever det, så bliver angsten lille, ja, den kan helt forsvinde. For Gud er herre over angst og tomhed, synd og skyld. Tilgivelsen er ikke blot forglemmelse af skylden. Det er også, at man indsættes i et nyt forhold. Den skyldige skal oprejses igen.

Tilgivelse er, at vi, de skyldige, de angste og fejlbarlige, får nyt liv af ham, der gør alting nyt.

Amen.